

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 216/05-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka a zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Alexandra Bröstla o sťažnosti M. N., bytom P., zastúpenej advokátom JUDr. V. S., P., vo veci namietaného porušenia jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 220/95 takto

r o z h o d o l :

1. Právo M. N. na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 220/95 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prešov p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 220/95 konal bez zbytočných prierahov.

3. M. N. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť M. N. trovy právneho zastúpenia 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet advokáta JUDr. V. S., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. septembra 2005 doručené podanie M. N. (ďalej len „sťažovateľka“), bytom P., zastúpenej JUDr. V. S., P., označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spore sp. zn. 12 C 220/95 Okr. súdu v Prešove*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta porušenie jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 12 C 220/95 o náhradu škody a uvedenie veci do pôvodného stavu, v ktorom je sťažovateľka žalobkyňou.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Po mojom neb. manželovi Ing. L. N. som jednou zo spoluvlastníkov parcely KN 313 – záhrada o výmere 100 m², evidovanej v LV č. 8 kat. úz. L., v podiele každý zo žalobcov po 1/11. Pod povrchom uvedenej parcely je zabudovaná z betónu a tehál miestnosť (pivnica) o rozmeroch 8 x 4 m teda 32 m², ktorá kedysi slúžila na uskladňovanie ľadu pre potravinárske účely. Parcela sa nachádza v tesnej blízkosti novopostaveného rodinného domu žalovaného V. W., ktorý užíval našu parcelu bez právneho dôvodu za dobu od 1. 1. 1993 do 30. 6. 1995 ako aj predtým po dobu viac rokov.

Uvedenú miestnosť pod povrchom parcely žalovaný znehodnotil tým, že ju používal ako žumpu, do ktorej zabudovaným potrubím odvádzal splašky a nečistoty z jeho rodinného domu. Tým nám spôsobil škodu, za ktorú zodpovedá podľa § 420 a nasl. Obč. zák. Podľa

§ 442 Obč. zák. sa domáhame žalobou, aby žalovaný uviedol miestnosť do pôvodného... stavu...

Žaloba bola podaná na Okresný súd v Prešove ešte 10. 11. 1995. Pojednávania v tejto veci meritórne boli uskutočnené v termínoch 16. 4. 1996, 27. 9. 1996, 10. 12. 1996 a tento termín bez meritórneho prejednanie odročený na 11. 3. 1997. Tento bol znovu odročený na meritórne prejednanie na 29. 4. 1997, ďalej 23. 4. 2002, 22. 10. 2002, 18. 4. 2005 odročený bez meritórneho prejednanie na 15. 6. 2005 a ten odročený na 26. 9. 2005.

Nedostatočnú rýchlosť konania a teda prieťahy v konaní sme namietali podaniami zo dňa 9. 11. 1998 a 22. 10. 2001“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť a vydal rozhodnutie:

„Ústavný súd:

1. zisťuje, že v spore sp. zn. 12 C 220/95 Okresného súdu v Prešove došlo k zavinené bezdôvodným prieťahom v konaní, čím boli porušené základné ľudské práva žalobcov.

2. podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR priznáva sťažovateľom primerané finančné zadostučinenie vo výške 50.000,- Sk a náklady právneho zastúpenia vo veci tejto sťažnosti v sume 10.000, Sk.“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uznesením č. k. II. ÚS 206/05-7 z 28. septembra 2005 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 13. októbra 2005 právneho zástupcu sťažovateľky a predsedu okresného súdu, aby sa vyjadrili k otázke vhodnosti ústneho pojednávania. Predsedu okresného súdu zároveň požiadal o stanovisko k prijatej sťažnosti.

Obaja účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 26. októbra 2005 (sp. zn. U-Spr. 3016/05, doručenom ústavnému súdu 31. októbra 2005) okrem iného uviedol:

„Konanie pod sp. zn. 12 C 220/1995 bolo začaté dňa 10. 11. 1995, pričom vo veci bolo vykonaných množstvo dôkazov, vrátane znaleckého dokazovania. Je pravdivé tvrdenie sťažovateľky, že znalec nemal stanovenú lehotu na vypracovanie znaleckého posudku, avšak toto trvalo primerane dlhý čas, a to od augusta 2000 do decembra 2000, teda nie je pravdou, že toto znalecké dokazovanie trvalo vyše roka.

Pojednávania vo veci sa uskutočnili 16. 4. 1996, 11. 3. 1997, 29. 4. 1997, 23. 4. 2002, 29. 5. 2002, 22. 10. 2002, 18. 4, 15. 6. a 26. 9. 2005, pričom na poslednom pojednávaní bol vyhlásený rozsudok, ktorý bol expedovaný dňa 19. 10. 2005. Dovolím si poukázať na to, že niektoré pojednávania boli odročené aj na výslovnú žiadosť sťažovateľky, resp. ďalších žalobcov za účelom mimosúdnej dohody. Taktiež z ich strany došlo k zmene žaloby, a to po uplynutí asi šiestnástich mesiacov od podania žaloby.

V predmetnom konaní bola podaná ústavná sťažnosť žalovaným, o ktorej rozhodol Ústavný súd SR dňa 4. 6. 2003 pod sp. zn. III. ÚS 6/03.

Podľa ustálenej praxe ústavného súdu konštatujem, že priedahy v predmetnom konaní boli zavinené čiastočne aj správaním sa žalobcov, teda aj samotnou sťažovateľkou.

Postup súdu v konaní bol v súlade s procesnými predpismi a ustálenou praxou.

Predmetné konanie je konaním o náhradu škody, uvedenie do pôvodného stavu alebo vo finančnom vyjadrení, avšak aj konaním o vzájomnej žalobe o určenie vlastníckeho práva, teda prejednávaná vec je vecou zložitou tak po právnej ako aj po skutkovej stránke.

S poukazom na uvedené navrhujem, aby bolo vyslovené, že

Postupom Okresného súdu Prešov v konaní pod sp. zn. 12 C 220/1995 nebolo porušené právo sťažovateľky M. N. na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov zaručené Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 220/95 o náhradu škody a o vzájomnej žalobe o určenie vlastníckeho práva.

Účelom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Otázku konania v primeranej lehote a porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu podľa (1) právnej a faktickej zložitosti veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správania účastníka konania a (3) spôsobu, akým v konaní postupoval súd. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednáwanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 C 220/95 ide o náhradu škody, uvedenie nehnuteľnosti do pôvodného stavu, ako aj o konanie o vzájomnej žalobe vo veci určenia vlastníckeho práva. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení poukázal na právnu i faktickú zložitosť veci.

Na základe doterajšieho priebehu namietaného konania ústavný súd konštatoval, že k faktickej zložitosti veci prispeli vzájomné návrhy sťažovateľky a odporcu v namietanom konaní, ako aj potreba vykonania znaleckého dokazovania. Ústavný súd dospel k záveru, že ani táto faktická zložitosť veci neodôvodňuje doterajšiu dĺžku konania (približne desať

rokov) a pri sústreďenom postupe okresného súdu vec bolo možné uzavrieť bez zbytočných prietáhov v konaní.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v konaní sp. zn. 12 C 220/95, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania. Ústavný súd hodnotil správanie sťažovateľky ako také, ktoré čiastočne spomalilo postup tohto súdu (odročenie niektorých pojednávaní na jej žiadosť, resp. na žiadosť ďalších žalobcov, zmena žaloby po viac ako roku od jej podania), ale ktoré zásadným spôsobom neprispelo k doterajšej dĺžke konania.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prietáhom v označenom súdnom konaní, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľky, vyjadrenia predsedu okresného súdu a zo spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 220/95 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Predmetom konania je žaloba, ktorou sa sťažovateľka (spolu s ďalšími žalobcami) domáha zaplata sumy 2 050 Sk, vypratania pozemku parcelné číslo 313 o výmere 100 m² vedeného ako záhrada na liste vlastníctva č. 8 v katastrálnom území L., nachádzajúceho sa v podielovom spoluvlastníctve žalobcov a uvedenia priestoru pod pozemkom do pôvodného stavu. Žaloba bola okresnému súdu doručená 10. novembra 1995.

Predmetom konania je aj protižaloba odporcu, ktorou sa domáha zaplata 23 000 Sk z titulu bezdôvodného obohatenia žalobcami z dôvodu znehodnotenia pozemku. Pre prípad zamietnutia žaloby žalobcov žiada, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom pozemku parcelné číslo 313 o výmere 100 m², záhrady ležiacej v katastrálnom území L. a evidovanej na liste vlastníctva č. 8, ktorú nadobudol vydržaním. Protižalobu odporca podal okresnému súdu 7. augusta 2002 a upresnil ju 26. augusta a 8. októbra 2002.

Okresný súd v konaní sp. zn. 12 C 220/95 v období od podania žaloby 10. novembra 1995 do 29. apríla 1997 vo veci pojednával (16. apríla 1996, 11. marca 1997, 29. apríla 1997), vykonal listinné dokazovanie (vyžiadanie písomnej dokumentácie od Jednoty SD P.,

Obvodného úradu životného prostredia v P., Obecného úradu v L., vyzvanie žalobcov na predloženie aktuálneho listu vlastníctva a zmluvy R I 76/65), vykonal ohliadku na mieste samom v L. 27. septembra 1996, plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky (rozhodnutiu vo veci).

Návrhom doručeným okresnému súdu 14. marca 1997 sa sťažovateľka domáhala zmeny petitu žaloby týkajúcej sa miestnosti pod povrchom pozemku parcelné číslo 313 v tom zmysle, že buď bude uvedená do pôvodného hygienicky nezávadného stavu, alebo žiadala spolu s ostatnými žalobcami vo veci peňažnú náhradu škody vo výške 18 000 Sk. Zároveň navrhla okresnému súdu vykonať znalecké dokazovanie na posúdenie možnosti uviesť miestnosť pod parcelou č. 313 do pôvodného hygienicky nezávadného stavu.

Dňa 23. apríla 1997 sa odporca v konaní vyjadril k návrhu sťažovateľky a jej spolužalobcov s tým, že považoval znalecké dokazovanie za zbytočné, a preto sa pokúsi o mimosúdne vyriešenie sporu.

Uznesením z 10. júla 1997 okresný súd ustanovil vo veci znalca z odboru stavebníctva a ekonomiky. Účastníkom konania súčasne uložil povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené s podaním znaleckého posudku.

Dňa 12. júla 1997 oznámil súdny znalec, že nemôže podať posudok v spornej veci z dôvodu dlhoročného priateľstva s jedným zo žalobcov. Z uvedeného dôvodu okresný súd uznesením z 18. septembra 1997 odvolal uvedeného znalca a ustanovil nového znalca na vypracovanie znaleckého posudku. Súčasne žalovanému v tomto konaní uložil zložiť preddavok na trovy spojené s podaním znaleckého posudku. Voči tejto povinnosti sa odporca 22. októbra 1997 odvolal. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 Co 361/97 z 28. novembra 1997, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. februára 1998, potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania.

Pretože ustanovený znalec v súdom určenej lehote, t. j. do 30. augusta 1998, nepredložil znalecký posudok, okresný súd ho 31. augusta 1998 vyzval na splnenie tejto povinnosti. Dňa 15. októbra 1998 znalec okresnému súdu oznámil, že z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti po pracovnom úraze nemôže do konca roka 1998 vypracovať znalecký posudok a že ho vypracuje po jej ukončení. Okresný súd listom z 5. novembra 1998 súhlasil s predĺžením lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 31. januára 1999.

Poverený súdny znalec bol napriek tomu pasívny, nevyhotovil ani v súdom predĺženej lehote znalecký posudok, nereagoval na prípisy a urgencie okresného súdu zo 17. februára 1999 a opakovane z 20. júla 1999 napriek hrozbe uloženia poriadkovej pokuty. Vzhľadom na to, že znalec nepreberal písomnosti, okresný súd 2. septembra 1999 požiadal o ich doručenie Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove.

Dňa 18. októbra 1999 znalec oznámil okresnému súdu, že zo súkromných dôvodov (rozvodové konanie) nemôže znalecký posudok spracovať.

Uznesením z 15. novembra 1999 okresný súd odvolal znalca a uložil mu poriadkovú pokutu v sume 1 000 Sk za nevypracovanie znaleckého posudku v súdom určenej lehote a vrátenie spisu bez znaleckého posudku po viacnásobných urgenciách. Zároveň ustanovil nového znalca z odboru stavebníctva. Žalobcom a žalovanému uložil zložiť preddavok na trovy spojené s podaním znaleckého posudku. Proti citovanému uzneseniu podal odporca 13. decembra 1999 odvolanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 1 Co 50/00 z 26. apríla 2000 zrušil uznesenie okresného súdu vo výroku o povinnosti žalovaného zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Z obsahu spisu vyplynulo, že uznesením okresného súdu sp. zn. 12 C 220/95 z 18. septembra 1997 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Co 361/97 z 28. novembra 1997 žalovaný už bol právoplatne zaviazaný zložiť preddavok na trovy spojené s podaním znaleckého posudku vo výške 500 Sk. Právoplatné rozhodnutie totiž tvorí prekážku, pretože v napadnutom uznesení ide o to isté, o čom už bolo vo vyššie uvedenom uznesení

rozhodnuté. Pokiaľ prvostupňový súd už právoplatne uložil žalovanému povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené s podaním znaleckého posudku vo výške 500 Sk, nemôže o tejto povinnosti žalovaného opätovne rozhodnúť. Uznesenie krajského súdu z 26. apríla 2000 sp. zn. 1 Co 50/00 bolo doručené okresnému súdu 13. júna 2000. Až 18. augusta 2000 bol zaslaný spis znalcovi, ktorý znalecký posudok vyhotovil a zaslal okresnému súdu 19. decembra 2000.

Okresný súd vydal 21. decembra 2000 uznesenie, ktorým priznal znalcovi odmenu za podaný znalecký posudok. Proti citovanému uzneseniu žalovaný podal odvolanie 17. januára 2001 a zároveň podal aj vyjadrenie k znaleckému posudku. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Co 78/01 z 3. mája 2001, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. júna 2001, potvrdil uznesenie okresného súdu z 21. decembra 2001.

Od 22. júna 2001 do 5. marca 2002 bol okresný súd v uvedenej veci nečinný.

Po 5. marci 2002 už okresný súd konal vo veci a plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky (vyzval žalobcov na vyjadrenie k námietkam žalovaného k znaleckému posudku, pojednával vo veci 23. apríla 2002 a 29. mája 2002, 22. októbra 2002 (už aj o protinávru žalovaného z 26. augusta 2002), vyžiadal od obce L. správu o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch žalovaného za účelom oslobodenia od súdneho poplatku za protinávrh).

Ďalšie pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 19. februára 2003. Žalovaný v konaní svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil svojou nezastupiteľnosťou na pracovisku.

Okresný súd ďalej konal o návrhu žalovaného na oslobodenie od súdnych poplatkov a uznesením z 8. septembra 2003 jeho návrhu nevyhovel a oslobodenie od súdnych poplatkov mu nepriznal. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný odvolanie krajskému súdu (spis predložený 2. októbra 2003), ktorý potvrdil uznesením zo 16. augusta 2004 rozhodnutie okresného súdu (doručené okresnému súdu 27. augusta 2004).

(Medzičasom o podanej sťažnosti žalovaného vo veci sp. zn. 12 C 220/95 rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 6/03-38 zo 4. júna 2004 tak, že jeho základné právo na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo, pričom okresnému súdu prikázal v tejto veci ďalej konať bez zbytočných prietáhov.)

Ďalší úkon okresného súdu od 28. augusta 2004 vo veci prípravy nariadenia pojednávania nasledoval 8. februára 2005, t. j. po viac ako piatich mesiacoch.

V ďalšom priebehu konania okresný súd vyzval sťažovateľku na úpravu žalobného návrhu a 1. marca 2005 vec prideliť novej zákonnej sudkyni, ktorá pokračovala v príprave pojednávania smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej a 10. marca 2005 nariadila pojednávanie na 18. apríl 2005.

Žalovaný v konaní zmenil 15. apríla 2005 žalobný protinávrh.

Pojednávania nariadené na 18. apríl 2005, 15. máj 2005 a na 26. september 2005 smerovali ku skončeniu dokazovania, k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky a k vyhláseniu rozsudku vo veci samej (rozsudok bol účastníkom konania doručovaný 19. októbra 2005).

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd konal v neprimeraných lehotách v dôsledku toho, že konal neefektívne, ako aj v dôsledku toho, že v určitých obdobiach nevykonával úkony. Okresný súd od 10. júla 1997 postupoval neefektívne v spojitosti so znaleckým dokazovaním, ktoré ani do 15. novembra 1999 nevedlo k vypracovaniu znaleckého posudku a ktoré v tejto fáze skončilo odvolaním znalca. Okresný súd bol ďalej po ustanovení nového znalca nečinný v obdobiach

- od 15. novembra 1999 do 18. augusta 2000 v súvislosti so zasielaním spisu znalcovi (zaslaný až po 9 mesiacoch od ustanovenia znalca),
- od 22. júna 2001 do 5. marca 2002 (nečinnosť v trvaní 9 mesiacov) a
- od 28. augusta 2004 do 8. februára 2005 (nečinnosť v trvaní asi 5 mesiacov).

Po rozhodnutí ústavného súdu 4. júna 2004 o sťažnosti žalovaného v predmetnom konaní na porušenie jeho základného práva na konanie bez zbytočných prietahov okresný súd konal v zásade plynulo, s výnimkou obdobia uvedených piatich mesiacov (28. august 2004 – 8. február 2005) a smeroval k nariadeniu pojednávania a k rozhodnutiu vo veci samej.

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti konštatoval, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 220/95, ktorého dĺžka je viac ako desať rokov, konal v neprimeraných lehotách v celkovej dĺžke takmer dvoch rokov, čím bolo porušené právo sťažovateľky na prejednanie jej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby vo veci sp. zn. 12 C 220/95 konal ďalej bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka požadovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 50 000 Sk, pričom svoju žiadosť odôvodnila doterajším postupom, nečinnosťou a nesústredenou činnosťou okresného súdu v konaní, čím došlo k viac ako deväťročným prietahom v konaní, pričom jej právna neistota odstránená nebola.

Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Zohľadňujúc všetky okolnosti prípadu, predovšetkým doterajšiu dĺžku konania vrátane obdobia nečinnosti okresného súdu, správanie sťažovateľky ako účastníčky konania,

ako aj povahu sporu, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadost'učinenia 40 000 Sk primerané.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. V. S. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd ich vyčíslil sumou 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) za dva úkony právnej pomoci podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (vypočítanou zo základu nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky, ktorá v prvom polroku 2004 predstavovala 15 008 Sk, t. j. dvakrát po 2 501 Sk a po 150 Sk paušál.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2005